

משרד החינוך
המינהל הפדגוגי
הפיקוח ליישום חוק זכויות התלמיד

היה או לא היה

בכפר אחד נידח החליטו האנשים שהם מהיום יתייחסו לאנשים כשווים. כל יום שישי בערב, לאחר התפילות הם היו נפגשים בבית אחד הרבנים וסעודת ערב שבת. כל אחד מן האנשים היה צריך להביא יין לארוחה, וכך יצא שהעשיר היה מביא יין יקר ומשובח והעני, שידו אינה מספקת לקנות יין טוב היה מביא יין זול. ראה זאת הרב והחליט שמעתה והלאה תוצב חבית בפתח בית הכנסת וכל אחד ישפוך את יינו לתוכה, כך העני לא יתבייש בדלפנו והעשיר לא יתפאר בממונו. עבר שבוע, הגיע ערב השבת והחבית הוצבה בפתח בית הכנסת. כל אדם שפך את יינו לתוכה וכאשר הגיעה העת לטעום מן היין שם הרב לב כי צבעו של היין בהיר במיוחד וריחו אינו כריח יין. טעם הוא מן היין וגילה כי לא יין הוא אלא מים. מה שהתברר מאוחר יותר הוא שכל אחד מן האנשים הגיע למסקנה שאף אחד לא ישים לב אם הוא ישים בקבוק מים במקום בקבוק מים, וכך היה.

כך גם בחברה, אם כל אחד ימעיט בתרומתו ובערכו באומרו: "מה עבר אני, האיש הקטן יכול לשנות", אז אנחנו לא נזכה לשתות יין.